

ЯНКО И БОБОВОТО СТЪБЛО

Янко полека се измъкналъ отъ печката, грабналъ кокошката и хукналъ да бѣга. Той бързо излѣзълъ изъ къщата и тръгналъ по стария пѣтъ. Бобовото стъбло го чакало на мѣстото си, и той слѣзълъ безопасно по него.

Майка му много се зарадвала, като го видѣла, защото тя го мислѣла за погубенъ.

— Я вижъ, какво съмъ ти донесълъ, мамо, — казалъ Янко и заповѣдалъ на кокошката да носи. Тя го послушала и веднага започнала да носи колкото яйца пожелалъ. Тѣзи яйца тѣ продавали и почнали да живѣятъ доволни и честити. Но не минало много време, и Янко пакъ пожелалъ да се покатери по бобовото стъбло, за да вземе отъ богатствата на великана.

Той разправилъ на майка си за своето приключение, но не споменалъ нищо за баща си. Като чула всичко, майка му по никакъ начинъ не го пущала да се качи. Тя го молила, но напраздно. Янко твърдо решилъ да върви. Но, за да не го познае жената на великана, той се преоблѣкълъ въ просешки дрехи и намазалъ лицето си съ черна боя като арапинъ.

Една сутринъ той станалъ много рано и незабелязанъ отъ никого се измъкналъ и изкачилъ за втори пѣтъ по бобовото стъбло.

Следъ като се поспрѣлъ за малко, уморенъ и гладенъ, привечеръ стигналъ вратата на великана. Жената пакъ стояла както по-рано отвнъ.

Янко я поздравилъ и я помолилъ да му даде подслонъ и храна.

Безъ да го познае, тя му разправила, както по-рано, че мжжътъ ѝ яде хора и че веднажъ била пустнала едно малко момче, но то излѣзнало неблагоприятно и откраднало частъ отъ богатствата на мжжа ѝ. Отъ тогава той ѝ се каралъ постоянно и искалъ отъ нея да му върне откраднатото.

Янко не се трогналъ много, а съ всички сили се мжчилъ да я убеди, да го пустне. Най-после тя се съгласила, нахранила го и го скрила въ единъ долапъ.

Великанътъ се прибралъ вечеръта, седналъ край огъня и рекълъ: „Жено, мирише ми на човѣшко месо“. Жена му отговорила, че гаргитѣ сж донесли лешъ на покрива и затова мирише. Но великанътъ не повѣрвалъ на това и презъ цѣлото време, докато вечерялъ, рѣмжалъ и се заканвалъ.

Най-после, следъ като се натѣпкалъ добре, казалъ на жена си: „Искамъ забавление! Донеси ми торбитѣ.“

Жена му едвамъ домъкнала две тежки торби — едната пълна съ жълтици, а другата съ сребърни левове. Тя ги изсипала на пода, и великанътъ почналъ да ги брои. Това му доставяло голѣма